

Υπόθεση C-484/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

1η Οκτωβρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Oberlandesgericht München (Γερμανία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

1η Οκτωβρίου 2020

Εναγομένη και εκκαλούσα:

Vodafone Kabel Deutschland GmbH

Ενάγουσα και εφεσίβλητη:

Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände
– Verbraucherzentrale Bundesverband e. V.

[παραλειπόμενα]

ΔΙΑΤΑΞΗ

Επί της διαδικασίας

**Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände –
Verbraucherzentrale Bundesverband e. V.**, [παραλειπόμενα] Βερολίνο
–ενάγουσα και εφεσίβλητη–

[παραλειπόμενα]

κατά

Vodafone Kabel Deutschland GmbH, [παραλειπόμενα] Unterföhring
–εναγομένης και εκκαλούσας–

[παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

το εικοστό ένατο πολιτικό τμήμα του Oberlandesgericht München [ανώτερου περιφερειακού δικαστηρίου Μονάχου, Γερμανία] [παραλειπόμενα] εξέδωσε, την 1η Οκτωβρίου 2020, την ακόλουθη

διάταξη:

- I. Αναστέλλει τη διαδικασία [παραλειπόμενα].
- II. Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, προκειμένου να αποφανθεί επί της ερμηνείας του
 - άρθρου 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2015, σχετικά με υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, την τροποποίηση των οδηγιών 2002/65/ΕΚ, 2009/110/ΕΚ και 2013/36/ΕΕ και του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1093/2010 και την κατάργηση της οδηγίας 2007/64/ΕΚ [στο εξής, εν συντομία: οδηγία (ΕΕ) 2015/2366],

το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

- Έχει το άρθρο 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 την έννοια ότι αντιβαίνει σε αυτό εθνική μεταβατική ρύθμιση ή πρακτική βάσει της οποίας η απαγόρευση επιβολής χρεώσεων για τη χρήση μέσων πληρωμών και υπηρεσιών πληρωμών, την οποία προβλέπει η αντίστοιχη εθνική διάταξη περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη, εφαρμόζεται, στις διαρκείς ενοχικές σχέσεις με καταναλωτές, μόνο στις περιπτώσεις που η υποκείμενη ενοχική σχέση έχει γεννηθεί από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν, και όχι στις περιπτώσεις που η υποκείμενη ενοχική σχέση έχει μεν γεννηθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018, αλλά η εκτέλεση (περαιτέρω) πράξεων πληρωμών αρχίζει από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν; **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]**

Σκεπτικό:

Αντικείμενο αντιδικίας, ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, αποτελεί το ζήτημα αν η εναγομένη, ως φορέας εκμετάλλευσης καλωδιακού δικτύου και πάροχος πρόσβασης στο διαδίκτυο, δικαιούται να απαιτεί από τους καταναλωτές, σύμφωνα με τους γενικούς όρους συναλλαγών της, το λεγόμενο κατ' αποκοπήν ποσό ιδίας συμμετοχής ύψους 2,50 ευρώ ανά πληρωμή, όταν οι καταναλωτές δεν παρέχουν στην εναγομένη πάγια τραπεζική εντολή αλλά εξοφλούν οι ίδιοι τους λογαριασμούς μέσω μεταφοράς πιστώσεων SEPA, στις περιπτώσεις που η υποκείμενη ενοχική σχέση έχει μεν συσταθεί πριν από την ημερομηνία μεταφοράς της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 στο εθνικό δίκαιο, στις 13 Ιανουαρίου 2018, αλλά η εκτέλεση (περαιτέρω) πράξεων πληρωμών αρχίζει μετά την ημερομηνία αυτή.

1. Το νομικό πλαίσιο

α. Το δίκαιο της Ένωσης

Οι αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 έχουν ως εξής:

«(1) Τα τελευταία χρόνια έχει επιτευχθεί σημαντική πρόοδος όσον αφορά την ενοποίηση των λιανικών πληρωμών στην Ένωση, ιδίως στο πλαίσιο των πράξεων της Ένωσης σχετικά με τις πληρωμές, ιδίως μέσω της οδηγίας 2007/64/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 924/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της οδηγίας 2009/110/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 260/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου. Η οδηγία 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου έχει συμπληρώσει περαιτέρω το νομικό πλαίσιο για τις υπηρεσίες πληρωμών με τη θέσπιση συγκεκριμένου ορίου πέραν του οποίου οι έμποροι λιανικής πώλησης δεν έχουν τη δυνατότητα να χρεώνουν τους πελάτες τους για τη χρήση συγκεκριμένου μέσου πληρωμών.

(6) Θα πρέπει να θεσπιστούν νέοι κανόνες, με σκοπό να καλύψουν τα ρυθμιστικά κενά, ενώ ταυτόχρονα θα παρέχουν μεγαλύτερη νομική σαφήνεια και θα διασφαλίζουν τη συνεπή εφαρμογή του νομοθετικού πλαισίου σε ολόκληρη την Ένωση. Θα πρέπει να διασφαλιστούν ισοδύναμες συνθήκες λειτουργίας τόσο για τους υφιστάμενους, όσο και για τους νέους συντελεστές της αγοράς, επιτρέποντας στα νέα μέσα πληρωμών να προσεγγίσουν μια ευρύτερη αγορά και [σελ. 4 του πρωτοτύπου] εξασφαλίζοντας υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών κατά τη χρήση των εν λόγω υπηρεσιών πληρωμών σε ολόκληρη την Ένωση. Αυτό θα πρέπει να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα του συστήματος πληρωμών στο σύνολό του και να οδηγήσει σε περισσότερες επιλογές και περισσότερη διαφάνεια στις υπηρεσίες πληρωμών, ενισχύοντας ταυτόχρονα την εμπιστοσύνη των καταναλωτών σε μία εναρμονισμένη αγορά πληρωμών.

(66) Οι διαφορετικές εθνικές πρακτικές χρεώσεων για τη χρήση ενός συγκεκριμένου μέσου πληρωμών (“πρόσθετες χρεώσεις”) έχουν οδηγήσει σε ακραία ετερογένεια στην αγορά πληρωμών της Ένωσης και έχουν γίνει πηγή σύγχυσης για τους καταναλωτές, ιδίως στο ηλεκτρονικό εμπόριο και σε διασυννοριακό πλαίσιο. Έμποροι οι οποίοι βρίσκονται σε κράτη μέλη όπου επιτρέπεται η πρόσθετη χρέωση προσφέρουν προϊόντα και υπηρεσίες σε κράτη μέλη όπου η πρόσθετη χρέωση απαγορεύεται και επιβάλλουν πρόσθετη χρέωση στον καταναλωτή. Υπάρχουν επίσης πολλά παραδείγματα εμπόρων που επιβάλλουν στους καταναλωτές πρόσθετες χρεώσεις σε επίπεδα πολύ υψηλότερα από το κόστος που επιβάρυνε τους ίδιους για τη χρήση ενός συγκεκριμένου μέσου πληρωμών. Επιπλέον, ένα ισχυρό επιχειρήμα για την αναθεώρηση των πρακτικών πρόσθετων χρεώσεων στηρίζεται στο γεγονός ότι ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/751 θεσπίζει κανόνες

για τις διατραπεζικές προμήθειες για πληρωμές με κάρτα. Οι διατραπεζικές προμήθειες αποτελούν το κύριο στοιχείο των εμπορικών χρεώσεων για κάρτες και πληρωμές με κάρτα. Η επιβολή πρόσθετων χρεώσεων είναι η κύρια πρακτική που χρησιμοποιείται ενίοτε από τους εμπόρους για την αντιστάθμιση του επιπλέον κόστους των πληρωμών με κάρτα. Ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/751 επιβάλλει περιορισμούς στο επίπεδο των διατραπεζικών προμηθειών. Οι εν λόγω περιορισμοί θα ισχύσουν πριν από την απαγόρευση που θεσπίζεται με την παρούσα οδηγία. Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάσουν το ενδεχόμενο να αποτρέψουν τους δικαιούχους από το να ζητούν χρέωση για τη χρήση μέσων πληρωμών, για τα οποία οι διατραπεζικές προμήθειες διέπονται από το κεφάλαιο II του κανονισμού (ΕΕ) 2015/751.

(99) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η αποτελεσματική εφαρμογή των διατάξεων του εθνικού δικαίου που θα θεσπιστούν σύμφωνα με την παρούσα οδηγία. Θα πρέπει συνεπώς να θεσπιστούν οι κατάλληλες διαδικασίες για την εξέταση των καταγγελιών κατά των παρόχων υπηρεσιών πληρωμών που δεν συμμορφώνονται με τις εν λόγω διατάξεις και να επιβάλλονται, κατά περίπτωση, κατάλληλες, αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές κυρώσεις. [...]» [σελ. 5 του πρωτοτύπου]

Η οδηγία (ΕΕ) 2015/2366 ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Άρθρο 2

Πεδίο εφαρμογής

1. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται στις υπηρεσίες πληρωμών που παρέχονται εντός της Ένωσης.
2. Οι τίτλοι III και IV εφαρμόζονται σε πράξεις πληρωμής στο νόμισμα του κράτους μέλους όταν τόσο ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή όσο και ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του δικαιούχου, ή ο μοναδικός πάροχος υπηρεσιών πληρωμών για την πράξη πληρωμής βρίσκονται εντός της Ένωσης.

Άρθρο 4

Ορισμοί

Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως: [...]

9. “δικαιούχος”: το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που είναι ο τελικός αποδέκτης των χρηματικών ποσών τα οποία αποτελούν αντικείμενο της πράξης πληρωμής: [...]
14. “μέσο πληρωμών”: εξατομικευμένη συσκευή και/ή σειρά διαδικασιών που έχει συμφωνηθεί μεταξύ του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών και

του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών που χρησιμοποιείται για την έναρξη εντολής πληρωμής:

Άρθρο 62

Επιβαλλόμενες επιβαρύνσεις

4. Εν πάση περιπτώσει, τα κράτη μέλη διασφαλίζουν ότι ο δικαιούχος δεν θα ζητεί επιβαρύνσεις για τη χρήση μέσων πληρωμών στα οποία εφαρμόζονται διατραπεζικές προμήθειες δυνάμει του κεφαλαίου II του κανονισμού (ΕΕ) 2015/751 και [σελ. 6 του πρωτοτύπου] για τις υπηρεσίες πληρωμών που διέπονται από τον κανονισμό (ΕΕ) αριθ. 260/2012.

Άρθρο 107

Πλήρης εναρμόνιση

1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 2, του άρθρου 8 παράγραφος 3, του άρθρου 32, του άρθρου 38 παράγραφος 2, του άρθρου 42 παράγραφος 2, του άρθρου 55 παράγραφος 6, του άρθρου 57 παράγραφος 3, του άρθρου 58 παράγραφος 3, του άρθρου 61 παράγραφοι 2 και 3, του άρθρου 62 παράγραφος 5, του άρθρου 63 παράγραφοι 2 και 3, του άρθρου 74 παράγραφος 1 δεύτερο εδάφιο και του άρθρου 86, στο μέτρο που η παρούσα οδηγία περιλαμβάνει εναρμονισμένες διατάξεις, τα κράτη μέλη δεν διατηρούν ούτε θεσπίζουν άλλες διατάξεις από αυτές που ορίζει η παρούσα οδηγία.

Άρθρο 115

Μεταφορά στο εθνικό δίκαιο

1. Έως τις 13 Ιανουαρίου 2018, τα κράτη μέλη θεσπίζουν και δημοσιεύουν τα μέτρα που είναι αναγκαία για τη συμμόρφωσή τους προς την παρούσα οδηγία. Ενημερώνουν αμέσως σχετικά την Επιτροπή.
2. Τα εν λόγω μέτρα ισχύουν από τις 13 Ιανουαρίου 2018.»

Ο κανονισμός (ΕΕ) 260/2012 ορίζει τα εξής:

«Άρθρο 1

Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής

1. Με τον παρόντα κανονισμό θεσπίζονται κανόνες για τις πράξεις μεταφοράς πίστωσης και άμεσης χρέωσης σε ευρώ εντός της Ένωσης σε περίπτωση που τόσο ο [σελ. 7 του πρωτοτύπου] πάροχος υπηρεσιών πληρωμών (“πάροχος ΥΠ”) του πληρωτή, όσο και ο

πάροχος ΥΠ του δικαιούχου, βρίσκονται εντός της Ένωσης ή σε περίπτωση που ο μόνος πάροχος ΥΠ που εμπλέκεται στην πράξη πληρωμής βρίσκεται στην Ένωση.»

β. Το εθνικό δίκαιο

Το άρθρο 270a του Bürgerliches Gesetzbuch [Αστικού Κώδικα] [το οποίο θεσπίστηκε με νόμο της 17ης Ιουλίου 2017, με ισχύ από τις 13 Ιανουαρίου 2018 (παραλειπόμενα)] ορίζει τα εξής:

«Κάθε συμφωνία που υποχρεώνει τον οφειλέτη να καταβάλλει χρεώσεις για την εκτέλεση πράξης πληρωμής με βασική άμεση χρέωση SEPA, εταιρική άμεση χρέωση SEPA, μεταφορά πίστωσης SEPA ή με κάρτα πληρωμής είναι ανίσχυρη. Η πρώτη περίοδος έχει εφαρμογή για τη χρήση καρτών πληρωμής μόνο στις περιπτώσεις εκτέλεσης πράξεων πληρωμής με καταναλωτές, στο μέτρο που αυτές διέπονται από το κεφάλαιο II του κανονισμού (ΕΕ) 2015/751 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2015, σχετικά με τις διατραπεζικές προμήθειες για πράξεις πληρωμών με κάρτες (ΕΕ 2015, L 194, σ. 1).»

Η μεταβατική διάταξη του άρθρου 229, παράγραφος 45, του Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch [εισαγωγικού νόμου του αστικού κώδικα] [το οποίο προστέθηκε με νόμο της 17ης Ιουλίου 2017, με ισχύ από τις 13 Ιανουαρίου 2018 (παραλειπόμενα)] έχει ως εξής:

- «1. Οι ενοχικές σχέσεις οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την εκτέλεση πράξεων πληρωμής και έχουν γεννηθεί από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν διέπονται μόνον από τον Bürgerliches Gesetzbuch και το άρθρο 248, όπως ισχύει από τις 13 Ιανουαρίου 2018.
2. Οι ενοχικές σχέσεις οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την εκτέλεση πράξεων πληρωμής και έχουν γεννηθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018 διέπονται από τον Bürgerliches Gesetzbuch και το άρθρο 248, όπως ίσχυε μέχρι τις 13 Ιανουαρίου 2018, εκτός αν άλλως ορίζεται στις παραγράφους 3 και 4.

[σελ. 8 του πρωτοτύπου]

3. Όταν, στο πλαίσιο ενοχικής σχέσης κατά την έννοια της παραγράφου 2, η εκτέλεση πράξης πληρωμής αρχίζει από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν, η πράξη πληρωμής αυτή διέπεται μόνον από τον Bürgerliches Gesetzbuch και το άρθρο 248, όπως ισχύει από τις 13 Ιανουαρίου 2018.
4. Το άρθρο 675f, παράγραφος 3, του Bürgerliches Gesetzbuch, όπως ισχύει από τις 13 Ιανουαρίου 2018, διέπει, από την ημερομηνία αυτή, επίσης τις ενοχικές σχέσεις κατά την έννοια της παραγράφου 2.

5. Το άρθρο 270a του Bürgerliches Gesetzbuch διέπει όλες τις ενοχικές σχέσεις που γεννήθηκαν από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν.»

2. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης της κύριας δίκης

- α. Η ενάγουσα, ένωση προστασίας των καταναλωτών στην οποία το γερμανικό δίκαιο αναγνωρίζει ενεργητική νομιμοποίηση άσκησης ένδικων βοηθημάτων, άσκησης, κατόπιν προηγηθείσας εξώδικης όχλησης, αγωγή παραλείψεως κατά της εναγομένης, φορέα εκμετάλλευσης καλωδιακών δικτύων και παρόχου πρόσβασης στο διαδίκτυο, ζητώντας της να παύσει να χρησιμοποιεί, στο πλαίσιο των εμπορικών συναλλαγών –εξαιρουμένων των συναλλαγών με επιχειρηματίες–, ή να επικαλείται, στο πλαίσιο συμβάσεων παροχής υπηρεσιών με αντικείμενο υπηρεσίες τηλεπικοινωνίας και καλωδιακών δικτύων, τον ακόλουθο γενικό όρο συναλλαγών: *«Κατ' αποκοπήν ποσό ιδίας συμμετοχής: κατ' αποκοπήν ποσό για κάθε πληρωμή χωρίς άμεση τραπεζική χρέωση 2,50 ευρώ.»*

Μετά τη μεταφορά της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 στο γερμανικό δίκαιο, η εναγομένη διακρίνει, στις συμβάσεις της, μεταξύ υφιστάμενων και νέων συμβάσεων. Στις υφιστάμενες συμβάσεις, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018, η εναγομένη χρησιμοποιεί, στο πλαίσιο της περιγραφής των τιμών και των παροχών, την προμηθεύσιμα ρήτρα, η οποία, για παράδειγμα, δεν εξαιρεί τις μεταφορές πιστώσεων SEPA. Η εν λόγω ρήτρα δεν περιλαμβάνεται πλέον στον αντίστοιχο τιμοκατάλογο που ισχύει για τις νέες συμβάσεις που συνάπτονται από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν.

Η εναγομένη φρονεί ότι δικαιούται να χρησιμοποιεί τη ρήτρα για τις υφιστάμενες συμβάσεις, δεδομένου ότι η απαγόρευση είσπραξης πρόσθετων χρεώσεων, που προβλέπεται στο άρθρο 270a του Bürgerliches Gesetzbuch, ισχύει μόνο για τις διαρκείς ενοχικές σχέσεις που έχουν γεννηθεί από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν. Ως εκ τούτου, δικαιούται να εισπράττει το κατ' αποκοπήν ποσό ιδίας συμμετοχής ακόμη και μετά την ανωτέρω ημερομηνία στις περιπτώσεις [σελ. 9 του πρωτοτύπου] των υφιστάμενων συμβάσεων με προγενέστερη αυτής ημερομηνία σύναψης, επειδή η σαφής μεταβατική διάταξη του άρθρου 229, παράγραφος 45, υποπαράγραφος 5, του Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch αναφέρεται ρητώς στη γένεση της ενοχικής σχέσης από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν, πράγμα που σημαίνει ότι δεν είναι δυνατή η αναδρομική εφαρμογή του άρθρου 270a του Bürgerliches Gesetzbuch, ακόμη και όταν εκτελούνται πληρωμές από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν.

Η ενάγουσα είναι, αντιθέτως, της άποψης ότι η απαγόρευση είσπραξης πρόσθετων χρεώσεων από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν ισχύει και για τις υφιστάμενες συμβάσεις με ημερομηνία σύναψης προγενέστερη της 13ης Ιανουαρίου 2018. Δεδομένου ότι, με τον καθορισμό της εν λόγω

ημερομηνίας αναφοράς, το άρθρο 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 αποσκοπούσε στην καθιέρωση κοινών όρων στην εσωτερική αγορά, η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 270a του Bürgerliches Gesetzbuch διάταξη περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη πρέπει να εφαρμόζεται ανεξαρτήτως της διάρκειας των συμβάσεων και, ως εκ τούτου, να έχει εφαρμογή και επί των διαρκών ενοχικών σχέσεων που έχουν γεννηθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018. Η μεταβατική διάταξη του άρθρου 229, παράγραφος 45, υποπαράγραφος 5, του Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch πρέπει να ερμηνευθεί, σύμφωνα με το πνεύμα του άρθρου 229, παράγραφος 45, υποπαράγραφος 3, του Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch, υπό την έννοια ότι οι προγενέστερες της 13ης Ιανουαρίου 2018 συμβάσεις διέπονται εξίσου από τους νέους κανόνες που ισχύουν από την ημερομηνία αναφοράς, όταν η εκτέλεση πράξεων πληρωμής αρχίζει από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν.

- β. Το αιτούν δικαστήριο κλίνει προς την άποψη ότι η περιλαμβανόμενη στο άρθρο 270a του Bürgerliches Gesetzbuch εθνική ρύθμιση περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη του άρθρου 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 έχει εφαρμογή ακόμη και στην περίπτωση που η διαρκής ενοχική σχέση στο πλαίσιο της οποίας εκτελούνται οι πληρωμές έχει μεν συναφθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018, αλλά η εκτέλεση (παιτέρω) πράξεων πληρωμής στο πλαίσιο της σχέσης αυτής αρχίζει μετά την εν λόγω ημερομηνία αναφοράς, επειδή, για παράδειγμα, όπως εν προκειμένω, οι χρεώσεις για τη χρήση καλωδιακών δικτύων ή οι χρεώσεις του παρόχου διαδικτύου καθίστανται ληξιπρόθεσμες σε περιοδικά, κατά κανόνα μηνιαία, χρονικά διαστήματα.

Κρίσιμο είναι, συναφώς, κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, ότι το άρθρο 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 αναφέρεται ρητώς μόνο στη χρήση των μέσων πληρωμών και των υπηρεσιών πληρωμών, σε σχέση με τα οποία επιβάλλει στον δικαιούχο, διά της πλήρους εναρμόνισης, απαγόρευση πρόσθετων χρεώσεων για το χρονικό διάστημα μετά τη λήξη της προθεσμίας μεταφοράς στις 13 Ιανουαρίου 2018. Αντιθέτως, η οδηγία δεν ορίζει ως κρίσιμη τη γένεση της ενοχικής σχέσης στο πλαίσιο της οποίας εκτελούνται οι πληρωμές. **[σελ. 10 του πρωτοτύπου]**

Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο κλίνει υπέρ της εφαρμογής της απαγόρευσης επιβολής χρεώσεων και στις υφιστάμενες συμβάσεις που έχουν συναφθεί πριν από τις 13 Ιανουαρίου 2018, επειδή, κατά την αιτιολογική σκέψη 6 της οδηγίας, πρέπει να διασφαλιστεί η συνεπής εφαρμογή του νομοθετικού πλαισίου για τις πληρωμές σε ολόκληρη την Ένωση, να διασφαλιστούν ισοδύναμες συνθήκες λειτουργίας τόσο για τους υφιστάμενους, όσο και για τους νέους συντελεστές της αγοράς και να εξασφαλιστεί υψηλό επίπεδο προστασίας των καταναλωτών κατά τη χρήση των υπηρεσιών πληρωμών σε ολόκληρη την Ένωση. Κατά την αιτιολογική σκέψη 66, οι διαφορετικές εθνικές πρακτικές χρεώσεων, οι οποίες έχουν οδηγήσει σε ακραία ετερογένεια στην αγορά πληρωμών της Ένωσης και

έχουν γίνει πηγή σύγχυσης για τους καταναλωτές, πρέπει να εναρμονιστούν, απαγορεύοντας στους δικαιούχους να ζητούν χρέωση για τη χρήση μέσω πληρωμών. Η εναρμόνιση αυτή σε επίπεδο Ένωσης θα διακυβευόταν αν, όσον αφορά τις διαρκείς ενοχικές σχέσεις, επιτρεπόταν η συνέχιση και στο μέλλον, για ακαθόριστο χρονικό διάστημα, των διαφορετικών πρακτικών επιβολής χρεώσεων στα κράτη μέλη, με την αιτιολογία ότι κρίσιμη είναι η ημερομηνία γένεσης της ενοχικής σχέσης βάσει του εθνικού δικαίου και όχι η λήξη της προθεσμίας μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, στις 13 Ιανουαρίου 2018.

Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η καθολική εφαρμογή της απαγόρευσης των πρόσθετων χρεώσεων στις πληρωμές που εκτελούνται από τις 13 Ιανουαρίου 2018 και εντεύθεν διακυβεύεται λόγω της διατύπωσης της μεταβατικής διάταξης που περιλαμβάνεται στο άρθρο 229, παράγραφος 45, υποπαράγραφος 5, του Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch, η οποία αναφέρεται ρητώς μόνο στη γένεση της ενοχικής σχέσης [παραλειπόμενα]. [απόψεις στη σχετική νομική θεωρία] **[σελ. 11 του πρωτοτύπου]**

Με το [παραλειπόμενα] προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο διευκρινίσεις σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 62, παράγραφος 4, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366. Τούτο διότι το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, με βάση το πνεύμα του κανόνα, η διάταξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει χρονικά απεριόριστη εφαρμογή από τις 13 Ιανουαρίου 2018, ούτως ώστε, από την εν λόγω ημερομηνία και ανεξαρτήτως του ζητήματος της ημερομηνίας γένεσης των διαρκών ενοχικών σχέσεων, να θεσπίζεται ένα ενιαίο καθεστώς χρεώσεων για την αγορά υπηρεσιών πληρωμών στην Ένωση:

[παραλειπόμενα]